

29. 5. 2003

Veźměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Doménová jména a jejich registrace v členských zemích OECD

V 17 členských zemích OECD je požadována pro registraci doménového jména pod národní doménou místní příslušnost. Naopak 13 zemí vůbec místní příslušnost nepředepisuje. V zemích, kde je místní příslušnost požadována existují dva druhy požadavků a to je buď státní příslušnost a/nebo místní adresa. Státní příslušnost znamená, že žadatel - fyzická osoba - musí mít státní příslušnost země, v níž žádá o registraci doménového jména pod danou národní doménou. V případě, že se jedná o právnickou osobu, je podmínkou registrace doménového jména pod určitou národní doménou řádná registrace daného subjektu v konkrétní zemi.

Systém doménových jmen slouží uživatelům Internetu ke snazší orientaci na síti. Doménová jména vlastně „překládají“ adresy internetového protokolu (IP), který se prvotně skládá jen z čísel a písmen.

Doména nejvyššího stupně, doména druhého stupně

Ve výše zmíněném systému doménových jmen (SDJ) mají doménová jména hierarchickou strukturu. Nejvyšší stupeň v SDJ nacházející se na samém konci doménového jména - na pravé straně za tečkou („.“) je doménou nejvyššího stupně. Např. u doménového jména „epravo.cz“ tvoří „.cz“ doménu nejvyššího stupně. Následující stupeň v systému doménových jmen se nazývá doména druhého stupně - to je tedy doménové jméno „epravo.cz“. Domény nejvyššího stupně se pak dále rozdělují na dvě skupiny - první skupinu tvoří tzv. generická doména jako např. „.org“ nebo „.com“. Do druhé skupiny patří tzv. národní domény např. „.cz“, „.at“, atd.

Počet registrací doménových jmen se v členských zemích OECD v uplynulých letech několiknásobně zvýšil. Podle výzkumu Výboru pro informatiku, počítače a komunikační politiku OECD vzrostl od července roku 2000 do července roku 2002 počet tzv. generických doménových jmen ze 17,4 milionů na 28,7 milionů. Ve stejném období se počet registrací pod národními doménami zdvojnásobil a to z původních 6,7 milionů na 15 milionů registrovaných doménových jmen (Oficiální studie OECD, Ředitelství pro vědu, technologie a průmysl ze dne 11.2.2003 „Srovnání správy doménových jmen v členských zemích OECD“).

V současné době ve světě existuje 243 národních domén, které jsou v jednotlivých zemích spravovány k tomu zřízenými rejstříky. V členských zemích OECD je většina rejstříků spravována neziskovými organizacemi, které, v převážné většině nesou jméno „Network Information Centers“ (NIC). Takové organizace jsou obvykle založeny společnostmi zabývajícími se Internetem. Na druhé straně však existují země, jako např. Mexiko, Finsko, Švýcarsko nebo Turecko („.mx“, „.fi“, „.ch“, „.tr“), kde jsou

národní domény nejvyššího stupně spravovány akademickými sdruženími nebo vládními organizacemi. Naopak třeba v Japonsku nebo USA („.jp“, „.us“) spravují národní domény nejvyššího stupně akreditované soukromé společnosti.

Rejstříky národních domén nejvyššího stupně poskytují žadatelům o registraci doménového jména nezbytné informace týkající se registrace na svých webových stránkách. Mimo to takové webové stránky obvykle obsahují i příslušné zásady a podmínky registrace. Většinou webové stránky správců navíc obsahují i statistiky a počty zaregistrovaných doménových jmen.

Místní příslušnost

V 17 členských zemích OECD je požadována pro registraci doménového jména pod národní doménou místní příslušnost. Naopak 13 zemí vůbec místní příslušnost nepředepisuje. V zemích, kde je místní příslušnost požadována existují dva druhy požadavků a to je buď státní příslušnost a/nebo místní adresa. Státní příslušnost znamená, že žadatel - fyzická osoba - musí mít státní příslušnost země, v níž žádá o registraci doménového jména pod danou národní doménou. V případě, že se jedná o právnickou osobu, je podmínkou registrace doménového jména pod určitou národní doménou řádná registrace daného subjektu v konkrétní zemi. Podmínka tzv. místní adresy je splněna, když má žadatel jak právní tak i skutečné sídlo/bydliště v dané zemi. Z členských zemí OECD vyžaduje 11 zemí státní příslušnost a 12 zemí předepisuje místní adresu.

Např. v Irsku, Španělsku a ve Spojených státech („.ie“, „.es“, „.us“) je vyžadována buď státní příslušnost anebo místní adresa. Na druhé straně třeba v Norsku („.no“) musí být pro registraci právnických osob splněny obě výše uvedené podmínky.

Francie, Maďarsko a Korea („.fr“, „.hu“, „.kr“) stanoví odlišné podmínky pro žadatele - fyzické osoby a pro žadatele - právnické osoby. Ve Francii a v Maďarsku si mohou fyzické osoby zaregistrovat doménové jméno pod národní doménou nejvyššího stupně pokud splňují podmínku příslušnosti nebo mají v dané zemi bydliště. Naopak žadatelé - právnické osoby musí být registrovány dle příslušného právního řádu. Korea požaduje jak splnění požadavku registrace právnické osoby podle svého právního řádu tak i místní adresu, ale pro fyzické osoby postačí pouze splnění podmínky bydliště v zemi.

V Maďarsku a na Islandu se mohou zahraniční žadatelé zaregistrovat pod národní doménou („.hu“, „.is“) pokud mají zaregistrovanou ochrannou známku u příslušného úřadu v zemi, kde si hodlají zaregistrovat doménové jméno. Itálie požaduje splnění podmínky příslušnosti, ale v širším pojetí než si vykládají jiné země, neboť podmínka je splněna už v případě, kdy žadatel má příslušnost jakéhokoli členského státu EU.

Omezení počtu registrací

-

Ve 20 členských zemích OECD nestanoví rejstříky žádná omezení týkající se počtu registrací doménových jmen pod národní doménou nejvyššího stupně. Avšak rejstříky v dalších 6 zemích stanovují určité limity týkající se počtu registrace doménových jmen. Tak například v Řecku, v Koreji a v Nizozemí („.gr“, „.kr“, „.nl“) mohou mít žadatelé – fyzické osoby jen jedno doménové jméno. Ovšem v těchto zemích si naopak právnické osoby mohou zaregistrovat neomezený počet doménových jmen. Na Islandu se přitom rozlišuje mezi domácími žadateli a zahraničními žadateli. Ti domácí si totiž mohou zaregistrovat neomezený počet doménových jmen, zatímco zahraniční žadatelé pouze jméno jedno. Také v Itálii si mohou sdružení a osoby bez daňových identifikačních čísel zaregistrovat pouze jedno doménové jméno.

Ochranné známky

Rejstříky ve všech členských zemích OECD stanoví určité zásady týkající se ochranných známek. Většina rejstříků zcela jasně stanoví, že všichni registrovaní nesou odpovědnost vůči třetím stranám pro případ porušení práv z ochranných známek. A to z toho důvodu, že většina rejstříků doménových jmen funguje podle zásady „kdo dřív přijde“ a rejstříky neprověřují zda žádosti o registraci doménového jména nepoškozuji ochranné známky jako takové nebo práva třetích stran vyplývající z ochranných známek. Navíc v případě střetu mezi registrovaným majitelem doménového jména a třetí stranou se rejstříky nepodílí na řešení sporů. Nicméně většina rejstříků obsahuje pravidla pro řešení sporů o doménová jména a zajišťují si právo na provedení nezbytných úkonů jako např. zrušení registrace na základě výsledků regulovaného rozhodovacího procesu.

Rejstříky v několika členských státech OECD poskytují detailní podmínky pro příslušná doménová jména. Austrálie a Irsko („.au“, „.ie“) stanoví velmi jasné podmínky pro doménová jména. Aby mohlo být v Austrálii doménové jméno zaregistrováno (a) musí se shodovat se jménem žadatele nebo (b) být akronymem nebo zkratkou žadatele nebo (c) být jakkoli blízce nebo podstatně spojena/spojována s žadatelem. Právnické osoby ve Finsku, v Maďarsku a ve Švédsku („.fi“, „.hu“, „.se“) si mohou zaregistrovat doménové jméno pouze pokud jsou právnickými osobami řádně založenými podle domácích právních řádů.

Podrobnější informace vztahující se k tomuto článku lze nalézt na adrese: www.iana.org

Hana Pecháčková

Hana.Pechackova@cec.eu.int

Další články:

- [Nový zákon o veřejných dražbách, aukce a obávkové metody](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Kupní smlouva o převodu nemovitosti bez uvedení výše kupní ceny](#)
- [Druhá „tlačítková novela“: povinné tlačítko pro odstoupení od smlouvy](#)
- [Souhlas s veřejným užíváním pozemku jako překážka nároku na bezdůvodné obohacení - nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2541/25](#)
- [Kupní smlouva bez přesného určení kupní ceny](#)
- [Nová pravidla ICC pro rozhodčí řízení: Přehled klíčových změn účinných od 1. června 2026](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 36.: Doložka o mlčenlivosti](#)
- [Detekce podezřelého obchodu v kontextu hazardních her](#)
- [Když model počítá správně, ale závěr je zavádějící: limity AI při oceňování podniků](#)
- [Nařízení prodeje jednotky jako ultima ratio ochrany práv ostatních vlastníků?](#)